

Euharistia

Și, luând pâinea, a mulțumit, a frânt-o și le-a dat-o, spunând: "Acesta este trupul meu dăruit pentru voi. Faceți aceasta în amintirea mea".

29.05.2012

Și, luând pâinea, a mulțumit, a frânt-o și le-a dat-o, spunând: "Acesta este trupul meu dăruit pentru voi. Faceți aceasta în amintirea mea". La fel a făcut cu potirul, după cină, zicând: "Acest potir este noua alianță în sângele meu, vărsat pentru voi. (Lc 22, 19-20)

„Gândiți-vă la experiența atât de umană a rămasului bun a două persoane care se iubesc. Ar vrea să stea împreună, însă datoria – o oarecare datorie – îi constrânge să se despartă. Ar visa să rămână uniți, dar nu pot. Și astfel iubirea umană, care oricât de mare este mereu limitată, recurge la un simbol: cele două persoane, înainte de a se despărți, își schimbă o amintire, poate o fotografie, cu o dedicație atât de aprinsă, că ar putea arde hârtia. Nu pot să facă mai mult, pentru că puterea creaturilor nu este la înălțimea voinței lor.

Dar ceea ce noi nu putem face, poate să ne facă Domnul. Isus Cristos, Dumnezeu perfect și Om perfect, nu ne lasă un simbol, ci realitatea: ni se lasă pe sine însuși. Se va întoarce la Tatăl, și în același timp va rămâne cu oamenii. Nu ne va lăsa numai un cadou, care să ne amintească de El, o imagine destinată să dispară cu

timpul, ca fotografia care foarte repede rămâne decolorată, îngălbenită și lipsită de semnificație pentru cei care nu au fost protagoniști ai aceluia moment de afecțiune. Sub speciile pâinii și vinului este El, prezent real: cu Trupul său, Sângele său, Sufletul său și Divinitatea sa”.

Este Isus care trece, 83

„Minunea reînnoită constant a Sfintei Euharistii are în sine toate caracteristicile proprii de acțiune ale lui Isus. Dumnezeu perfect și Om perfect, Domn al Cerului și al pământului, El ni se dăruiește pentru a fi susținerea noastră în chipul cel mai natural și mai obișnuit. Așteaptă iubirea noastră de două mii de ani. Este atât, dar este puțin, pentru că atunci când este iubire timpul zboară.

Îmi vine în memorie unul din cântecele lui Alfons cel Înțelept în

care se povestește legenda unui călugăr care, în simplitatea sa, a rugat-o pe Maica Domnului de a putea contempla Cerul, chiar și numai o clipă. Fecioara i-a ascultat dorința și bunul călugăr este dus în Paradis. La întoarcere, nu recunoaște pe nimeni dintre aceia care rămăseră în mănăstire. Contemplația sa, pe care a crezut-o foarte scurtă, a durat trei secole. Trei secole sunt un nimic pentru o inimă îndrăgostită. Eu îmi explic în același fel cei două mii de ani de așteptare a lui Isus în Euharistie. Este așteptarea lui Dumnezeu, care ne iubește, ne caută, ne acceptă cum suntem: cu limitele noastre, egoismele noastre, nestatornicia noastră; și totuși capabili de a descoperi iubirea sa infinită și dăruindu-ne lui în întregime (...).

Minune a iubirii. *Iată cu adevărat pâinea fiilor: Isus, Primul Născut al Tatălui Veșnic. El ni se oferă ca*

hrană. El însuși, care aici pe pământ ne hrănește, ne așteaptă în Cer pentru a ne face *comesenii săi, împreună moștenitori și tovarăși în cetatea sfinților, pentru că cine se hrănește cu Cristos va muri de moartea pământească și temporală, dar va trăi veșnic, pentru că Isus este viața care nu piere.*

(...) Isus se ascunde în Preasfântul Sacrament al altarului pentru a ne încuraja să-l vizităm, pentru a fi hrana noastră, pentru a face din noi una cu El. Spunând: *fără mine nu puteți face nimic*, nu a condamnat pe creștin la ineficacitate, nici nu l-a obligat la o căutare penibilă și arzătoare a Persoanei sale. A rămas în mijlocul nostru, complet disponibil. Când ne reunim în fața altarului pentru Sfânta Liturghie, când contemplăm Ostia Sfântă din monstranță sau îl adorăm ascuns în tabernacol, trebuie să întărim credința noastră, să ne gândim la

existența nouă care ne este dăruită și să fim mișcați în fața iubirii și bunătății lui Dumnezeu (...).

Vă voi spune că pentru mine tabernacolul este ca Betania: locul liniștit de pace unde este Cristos, unde putem să-i povestim preocupările noastre, greutățile noastre, aspirațiile noastre și bucuriile noastre. Cu aceeași simplitate, aceeași spontaneitate cu care îi vorbeau prietenii săi Marta, Maria și Lazăr. Iată pentru ce mă bucur parcurgând străzile vreunui oraș sau sat, când descopăr, chiar și la distanță, profilul unei biserici: este un alt tabernacol, o altă ocazie pentru ca sufletul să fugă, cu dorința, lângă Domnul în Sfântul Sacrament”.

Este Isus care trece, 151-154

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/
euharistia/](https://opusdei.org/ro-ro/article/euharistia/) (06.04.2026)